

ECHT GEBEURD
DOOR
ALETTA HOOG.

„Is 't echt gebeurd?” vroeg me onlangs een jongen, toen ik hem een boekje van mij gaf, waarin hij „*Een Padvinders-avontuur*” zag staan. „Grootendeels ja”, kon ik antwoorden, en met méér plezier, dan wanneer ik „nee” had gezegd, ging de jongen aan 't lezen.

Van wat ik nu hier ga vertellen, kan ik zeggen, dat het heelemaal echt gebeurd is. 't Zijn avonturen, niet van een padvinder, maar van een zwarten jongen, geboren op Ceylon.

Ben je niet al te best in de aardrijkskunde thuis, neem dan even de kaart van Azië vóór je, en zoek bij Voor-Indië het eiland Ceylon. Daarop ligt de stad Colombo, en in die stad werd de held van ons verhaal geboren. Zijn ouders waren heidenen. Het zwarte jongske, dat hun op een Juli-dag geboren werd, noemden zij: *Narenin*. Een vreemden naam vinden we dat. Ja, maar de taal, die zij spraken, zou ons ook vreemd geklonken hebben.

Narenin, wiens vader in een machinefabriek werkte, had elf broertjes en zusjes. Geen kleinigheid om al die monden open te houden! Toch heeft Narenin nooit gebrek geleden, en hij had zoo'n gelukkige jeugd, dat later zijn zwarte gezicht altijd glansde, als hij van zijn jeugd sprak.

Colombo ligt aan zee, en vlak achter de stad rijzen de bergen omhoog. De dalen zijn vol rijstvelden, en statige palmen wiegen zich zachtkens in den avondwind, of staan roerloos in den heeten zonnegloed. Narenin's jeugdherinnering is vol van wat hij beleefd heeft op berg en zee, in bosch en veld. Evenals alle Singaleezen kon hij goed zwemmen. Hij en z'n kameraadjes haalden mosselen van den bodem der zee. Of ze zwommen naar een schip, dat voor anker lag, en wachtten tot hun van 't dek iets werd toegeworpen, en doken dan bliksemsnel om het te grijpen. Dan weer beklommen zij een berg, en daar er op Ceylon geen sneeuw valt, en de kinderen toch graag sleden wilden, zoo zette ieder zich op

een plank en gleed er pijsnel de met gras begroeide helling mee af. Menigeen kwam natuurlijk op zijn neus terecht, maar dat deerde hen niet. Eens zag een groepje jongens van 'n jaar of acht, hoe een eekhorentje tegen een slanken kokospalm opliep. Dat mooie diertje wilden ze vangen. Narenin moest hem pakken, die was zoo vlug! De anderen stonden er in een kring omheen, en zagen Narenin naar boven klauteren. Nog één greep en dan heeft Narenin de kroon bereikt, waar 't eekhoortje tusschen de bladeren zit . . . . hij grijpt mis en valt uit den hoogen palm. „Narenin gevallen — blijven liggen — weggedragen,” vertelde hij later.

Moest Narenin niet naar school? Ja zeker, net als jullie. Alleen ging 't er 'n beetje anders toe. De leerlingen zaten op den grond, hadden elk een vierkant met droog zand vóór zich, en daarin moesten zij met den vinger letters teekenen. Elke vier weken ging Narenin met zijn ouders naar den tempel van Boeddha, en dan offerde hij bloemen aan dien god. Want Narenin's ouders wisten niets van onzen God en Vader in de hemelen en van den Heere Jezus Christus.

Op zekeren dag gebeurde er iets, dat een groote verandering zou brengen in Narenin's leven. Een circus uit Duitschland kwam in Colombo. Gedresseerde paarden, zelfs gedresseerde leeuwen waren er bij! Zoo iets had men daar nog nooit gezien! Er kwamen dan ook vele bezoekers, oud en jong, en de kinderen, die geen geld hadden om te betalen, stonden hunkerend aan den ingang, in de hoop toch maar een glimpje te zien van al 't moois, daar achter die houten wanden. Onder hen was ook Narenin. Kon hij soms iets doen voor de kunstmakers? Een boodschap of iets brengen van het circus naar de stallen? Jawel, zoo'n vluggen handigen jongen kon men wel gebruiken, en op een avond mocht hij zelfs een paard bij den teugel leiden tot in het circus. Hoe trotsch was Narenin! Van toen af was hij 't grootste deel van den dag in het circus. Hij keek naar de oefeningen van de kunstrijders en rijderessen en leidde de paarden heen en terug naar de stallen. Zijn ouders vroegen niet, waar Narenin meestentijds was.

Toen de voorstellingen eindelijk ophielden, en het circus werd ingescheept, sloop er een jongen mee op 't schip, en voer met de anderen weg. Hij besefte toen niet, dat hij zich voor altijd van zijn ouders verwijderde.

Eerst ging het circus naar Singapore in Achter-Indië, vandaar

naar Java, en toen over Madras naar Bombay. Vier jaren deden zij hierover, en in dien tijd werd Ranny, zooals ze Narenin noemden, heelemaal ingewijd in het circusleven. Van Bombay werd een reis naar Europa ondernomen, 't eerst naar Engeland. Te Liverpool en Manchester bleven zij een geruimen tijd, zoodat Ranny aardig wat Engelsch leerde. Van Engeland ging het naar Bremen en Hamburg.

Maar verlangde Ranny dan niet vreeselijk naar zijn ouders, en deed hij heel geen moeite om terug te keeren? denk je zeker. Ja, verlangen deed hij wel, maar hij begreep dat het onmogelijk was om naar zijn eiland terug te gaan. Tweemaal heb ik geschreven, vertelde hij later. En op een wonderlijke manier hoorde hij te Hamburg van zijn ouders. „Je moet eens naar den dierentuin gaan, zei iemand tot hem, „daar zijn zwarte menschen van Ceylon”. Nieuwsgierig gaat hij er heen. Dadelijk komt een der Singalezen op hem af en vraagt in hun moedertaal: „Waarom Narenin weg-geloopt van zijn ouders?” Want deze man woonde dichtbij Narenin's ouders, en hij had den jongen herkend.

Van Hamburg ging 't weer naar Engeland, waar de eigenaar van het circus stierf. Ranny bleef als huisknecht bij de weduwe, en reisde veel met haar. Zoo kwam hij nogmaals te Hamburg. Het schijnt, dat zijn meesteres hem niet langer wilde houden. Ten minste, zij deed hem in een kosthuis en beloofde spoedig terug te komen, en hem dan reisgeld te zullen geven om naar Ceylon terug te keeren. Zij kwam echter niet. Nu moest Ranny voor zich zelf zorgen. Eerst kwam hij in slecht gezelschap, maar gelukkig leerde hij al spoedig een dominee kennen, die zich zijn lot aantrok, hem werk bezorgde en hem onderwijs gaf. Zijn vrije uren bracht hij bij den dominee door, en nu hoorde Ranny voor 't eerst van zijn leven van den Heere Jezus Christus. En toch had hij al zoovele jaren in een Christenland gewoond! Toen hij de tien geboden leerde, en de dominee hem het vijfde gebod uitlegde, en hem duidelijk maakte, dat hij door weg te loopen zijn ouders ongehoorzaam was geweest en dus niet geëerd had, maakte dit grooten indruk op hem. In plaats van „Eer uwen vader en uwe moeder”, zei hij dan ook altijd: „Gehoorzaam uwen vader en uwe moeder.”

Zijn donkere oogen schitterden, als hij luisterde naar de mooie verhalen uit het Oude en Nieuwe Testament. Als hij hoorde van

de Wijzen uit het Oosten, dan wees hij altijd met zijn handen, hoe de ster den Wijzen voorging naar Bethlehem.

Je kunt denken, hoe de Zondagsschoolkinderen keken, toen er een zwartje bij hen op school kwam! En het zwartje was een van de ijverigste leerlingen, al was hij eigenlijk al wat te groot voor een Zondagsschool.

Met Kerstmis werd hij gedoopt. Toen hij bij het doopvont stond, zei de dominee tot hem: „Ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker. Ja, ook *u* is heden de Zaligmaker geboren, en van heden af zijt ge een Christen, en dus een nieuw geborene, zoodat uw verjaardag samenvalt met dien van den Heiland.”

Bij den doop kreeg Ranny den naam van Nathanael, door hem zelf gekozen. „Ik nu een Christen zijn, en ik geen kwaad meer doen,” zei hij na zijn doop.

Door toedoen van den dominee kreeg hij een plaats als huis-knecht bij een deftige familie. Het zou wel mooier geklonken hebben, als ik je kon vertellen: „Ranny is toen voor zendeling gaan leeren en heeft later op Ceylon het Evangelie gepredikt. Maar daar had hij geen begaafdheid voor. En in dat heel gewone werk kon hij toch even goed een dienstknecht van Jezus Christus zijn. Ranny was ongehoorzaam aan zijn ouders, en daardoor had hij moeilijke jaren. Maar God heeft dat alles ten goede geleid, en zoo groeide er een Christen uit den heidenschen Narenin.

